

[Leif Hermann]

kommer rent ud sagt pjattet. Det er faktisk heller ikke lykkedes under udvalgsarbejdet bare at få en smule sandsynliggørelse af, at netop dette forslag på nogen måde skulle bidrage til denne målsætning.

Her vil jeg indskyde, at de kritiske bemærkninger, vi har skrevet i socialistisk folkepartis betækningsbidrag, på ingen måde skal opfattes som en kritik af boligministeriets embedsmænd. Det har såmænd ikke været nemt i disse tider, hvor selv ministerielle embedsmænd kan føle sig provokeret ud over den rimelige grænse, for boligministeren at få nogle rimeligt kvalificerede svar frem.

Boligministeren har selvfølgelig mobiliseret sine pædagogiske evner, og det er sket bl.a. i svaret på udvalgets spørgsmål 25, hvor boligministeren opererer med en person, som sælger et »gammelt hus«, står der, godt nok i citationstegn, for 900.000 kr. Den pågældende skulle i boligministerens regneeksempel efter de nugældende regler stå med en likviditet på 420.000 kr. og i fremtiden få sit forbrug begrænset til 330.000 kr.

Der er en enkelt ting, boligministeren glemmer i dette fortræffelige regneeksempel, og det er, at der jo også er noget, der hedder kontant udbetaling. Den kontante udbetaling ville i det pågældende eksempel udgøre 180.000 kr., således at likviditeten ikke var 420.000 kr., men 600.000 kr. Det vil sige, at den, der sælger en ejendom til 900.000 kr., vil stå med en forventning om, at han i givet fald ville kunne få 600.000 kr. kontant i lommen. Det betyder, at han efter de nye regler, hvis dette altså bliver vedtaget, enten vil forlange en kontant udbetaling på ikke længere 180.000 kr., men 270.000 kr. eller i hvert fald noget, der giver ham det samme kontante likviditetsresultat i hånden, altså 600.000 kr. Det kan gøres på forskellig måde; det kan gøres ved at tvinge en del af udbetalingen over til lån i pengeinstitutterne, men det kan også gøres ved udstedelse af ejerpantebrev, og man skal være opmærksom på, at udstedelsen af ejerpantebrevene betyder, at det pågældende hus stiger nominelt med godt og vel 90.000 kr. Dette betyder som sagt en stigning i ejendomspriserne i modsætning til, hvad vi har fået oplyst på et svar under udvalgsarbejdet, nemlig at man ikke mente, der kunne blive tale om stigninger i ejendomspriserne; tværtimod regnede man med, at der ville ske visse fald i ejendomspriserne.

Regner man eksemplet igennem på den måde, kan man altså i hvert fald forudse, at dette her ikke kommer til at betyde nogen forbrugsbegrænsning, men tværtimod blot en forskydning af problemet væk fra realkreditinstitutionerne over på det grå marked, således som socialdemokratiets ordfører også har været inde på det.

Ministeren har argumenteret med, at den samlede udstedelse af sælgerpantebrev ikke er gået tilbage i de senere år; det skulle fremgå af svaret på udvalgets spørgsmål 1. Det er ikke korrekt. Fra 1981 til 1982, da man fik de nye regler, faldt udstedelsen af sælgerpantebrev til det halve, nemlig fra 4,9 mia kr. til 2,5 mia kr. Herefter har niveauet for udstedelse af sælgerpantebrev stabiliseret sig i lejet 2,3–2,5 mia kr.

Endelig taler ministeren om indgreb mod et beløb af en størrelsesorden på 18 mia kr., og jeg går ud fra, at de 18 mia kr. er en henvisning til den samlede realkreditbelåning af ejerskifte, som ligger på omkring 17,5–17,6 mia kr., og dér må jeg så igen sige: det er ikke korrekt. Det kan ikke være korrekt i henseende til det omfang, man griber ind over for; det er næppe korrekt at sige, at det er en ottendedel af det pågældende beløb, men under ingen omstændigheder vil vi nå op i en størrelsesorden af et indgreb mod 18 mia kr.

Der ligger, så vidt vi kan se, ikke noget, der bare minder om et rentefald eller en forbrugsbegrænsning, som er effektiv, i dette forslag, og hvis det skulle ske, ville det være et rent lykketræf, som regeringen ikke har lod eller del i. Nationalbanken er da heller ikke i de skrivelser, vi har fået fra Nationalbanken, særlig meget for at sige noget om dette forhold ud over de sædvanlige gætteprægede antagelser.

Socialistisk folkeparti er ikke modstander – og det vil jeg gerne fremhæve til sidst – af en styring af kreditmarkedet. Det må imidlertid være således, at det gøres på en lidt mere seriøs måde end den, der er tale om i denne sammenhæng. Kreditstyring er ikke noget, man laver som et hasteindgreb som følgelovgivning i et i øvrigt uretfærdigt indgreb i en overenskomstkonflikt; kreditstyring er noget, man laver efter en grundig og gennemarbejdet planlægning, der fører investeringerne derhen, hvor der samfundsøkonomisk er mest behov for dem. Det vil naturlig-